

@-posta: Ferrara, 2006. január 19. 11.26

Kedves Zsolt!

December 5-én feladott könyvét* tegnap kaptam meg! (Ez a Magyar Posta R.t.! Még örülhetek, hogy egyáltalán megérkezett: még az ajánlott küldemények is ilyen sokáig cammognak. Ez utóbbiakhoz képest gyorsan jött... /Hadd legyek kicsit gonosz./) Nagyon szépen köszönöm!

Szeretettel köszöntöm és kívánok erőt, egészséget és további jó munkát!

Isten áldja!

Melinda

* Mesterházy Zsolt: Honfoglalások kora (avagy a Kárpát-medencei népek összeolvadásának története) (Kr. E. 2200 – Kr. u. 1250.), Frig Kiadó

@-posta: Ferrara, 2006. január 19. 21.10

Drága Melinda!

Nem igazán tudtam, mi lehet, ezért inkább vártam. Eszerint nem hiába. Ha napi 20 kilométert gyalogoltam volna, én is odaértem volna vele Ferrarába. Tavalyelőtt átszervezték a postát szülőhazájában. Kiszórták belőle a vasutat – tudja a postakocsikban szedték szét irányonként a küldeményeket az éjszakai postavonatokon – átálltak közúti fuvarozásra. Mivel kis ország vagyunk, ha egy faluból valamit feladok a szomszédomnak, azt elviszik Budaörsre, az új csillogó csarnokba, ott megművelik, és visszahozzák.

Igazából az a baj, hogy a Keletiben működő őspostásokat kirúgták, mert nem akartak Budaörsre menni dolgozni. Ott ma csak postát sosem látott emberek dolgoznak, már ha van elég. Leginkább nincs. Sajnos beszüremlett kis hazánkba az a dekadens nyugati nézet, hogy az ember a leggyengébb láncszem, ezért a munkafolyamatokból ezt a kártékony állatfajtát mindenáron ki kell irtani.

Két éve több nemzetközi szerződésünk ment kis híján tönkre miattuk, mert a németországi postát 2 hónappal később kaptam meg. Már azt hittük, hogy utáljuk egymást a partnerekkel. Ennyit a postáról.

Mozgalmas hétvégem-elejém volt. Szombaton a Zürichi Magyar Történelmi Egyesület szekcióülésén mutattam be a kollégáknak a könyvet, amelyet megtisztelt Püspöki Nagy Péter történész professzor is. A kölcsönös tisztelet jegyében megismerkedtünk. Vasárnap a Szabadság-téri református gyülekezet szabadegyetemén voltam előadó az etruszk etnogenezis és a Szent Korona történetéről. Megdöbbenésemre az egyes szervezőknek hála, vagy 200-an érdeklődtek előadásom iránt.

Tegnap Gyöngyös volt az úticél, ahol Pető Imre és a város hun-örmény-perzsa hagyományokat elevenített fel. Elképesztő táblás – 500 fő - ház előtt dolgozhattunk, ahol a gimnazisták, sőt fiatalabbak is megtudhatták, hogy nemcsak Árpád, hanem még további 60 idetelepülő keleti vezért kell ezután számon tartanunk honfoglalóként – hisz nyilván minden bevonulásnak kellett vezére is legyen. Remélem, további gondolkodásra sikerült készíteni a hallgatóságot. És persze akarva-akaratlanul Alinei sztyeppe elgondolásait is tovább sikerült erősíteni. Ez mindenképpen jó hír – neki is.

Külön megrendültem az Iráni Köztársaság képviselőinek gáláns támogatásán, akik a három népről szóló kiállításhoz pazar látható anyagot biztosítottak képekkel és szép tárgyakkal. Talán tudja, a hun nyelvi lelet örmény lejegyzésben maradt fenn, ennek meg jó része Iránba került a történelem folyamán. Ez magyarázza a különösnek tűnő konferencia megszervezését is annak jegyében, hogy a korábban elgondoltnál jóval több közünk van egymáshoz.

Pető Imre továbbművelte a hun szóleleteket, melyeket korábban közreadtam, és elemzése érdekes következtetéseket tartalmaz.

<http://hunnyelv.uw.hu/>

Az iráni kollégáktól azt várjuk, hogy segítsenek Detre Csaba örmény forrásainak továbbításában, miáltal hozzájuthatnánk végre a Perzsiában fellelhető örmény forrásokhoz a hun nyelvi kérdésekben is. A közvéleményt talán sikerült fogékonyra tennem az elmúlt években, de az eredeti forrás hiányában nem

gondolhatom, hogy a hivatásos nyelvészet komolyabban megvizsgálja a kérdést. A helyzet bonyolult, de azon vagyunk, hogy a forrást is kézbe vehessük. Addig még sok nép és érdeke lesz, amire tekintettel kell lennünk.

Búcsúzom, éljen és virágozzék a Magyar posta. Meg a hun-magyar nyelv.

Kézcsókkal

Zsolt

@-posta: Ferrara, 2006. január 20. 9.13

Kedves Zsolt!

Nagyon köszönöm élvezetes reagálását és beszámolóját. Örömmel olvastam a sűrű programjairól szóló tájékoztatását. Nem semmi, gratulálok! Nagyon merem remélni, hogy minél előbb sikerül előrehaladni és valós, biztos képet kapni történelmünk és az egyetemes történelem régmúlt idejétől kezdve napjainkig.

Rendkívül izgalmas olvasmányoknak tartom még csak e kezdeti felületen gyors átolvasás alapján is mind az Ön, mind más kutatók munkáit. Az is nagyon izgalmas, hogy tulajdonképpen sok eltérő véleménnyel, következtetéssel találom szemben magam. De ez nem baj, csak az, hogy sokszor a különböző véleményeken lévő tudósok, kutatók számomra érthetetlen, megfoghatatlan ellenségeskedéssel viszonyulnak egy-egy újabb, esetleg alapjaiban megdőntő újabb kutatási eredményekhez. Kár. Örülnék, ha komolyan tanulmányoznák, valamint elismernék ezeket az újabb eredményeket, konkrét és határozott következtetéseket, hipotéziseket vagy kritikai észrevételeket - anélkül, hogy egymást sértegetnék - s új megvilágításban értékelnék, esetleg átértékelnék a saját eredményeiket. Sajnos sok esetben inkább valami háborúskodásra emlékeztető légkört érzek ki. Nyilván a szakmai féltékenység és irigység a forrása az ilyen emberi magatartásoknak. Az én értékítéletem szerint ez nem kutatókhoz, tudósokhoz méltó magatartás, hanem piaci kofákhoz hasonló reakció. Még a téves elképzelések is fontos láncszemek a továbbhaladáshoz! Sőt!

Engem elgondolkoztatnak inkább. Hasonló véleményen vagyok Varga Gézával, aki azt mondja az általa szerkesztett *«Bronzkori magyar írásbeliség»* c. könyv előszavában: «...a szerzők véleménye egyes kérdésekben egymástól eltérő (következtetések nem szükségképpen egyeznek meg a lektorok álláspontjával sem). Ez nem feltétlenül jelenti egyik, vagy másik nézet kritikáját. Helyesebb ezeket a pontokat a továbblépés irányába mutató jelzésnek tekinteni, hiszen az ellentmondások sok esetben csak látszólagosak és további hipotézisekkel feloldhatók.» Gondolom, Ön is tapasztalta, hogy én is ilyen szellemben jelzek, jelentetek meg írásokat mind mások, mind magam tollából.

Mint, ahogy már említettem, s ami miatt Ön is izgatottan kíváncsi, a most márciusban megjelenő lapom tavaszi számában az etruszk írásmegfejtéssel kapcsolatban publikálok egy terjedelmesebb komparatív jellegű írást egy új megoldás kapcsán. Az Ön és az olasz álláspontok szerinti példákban is szemléltetek valamit. Most olaszul dolgozom rajta. Amikor elkészültem a lap teljes összeállításával, akkor hozzálátok a magyar nyelvű változatához is, ami valószínűleg nem az eredeti, olasz nyelvű esszének a fordítása lesz, hanem annak alapján fogom összeállítani. Ezt majd abban a pillanatban döntöm el, amikor hozzájutok. A fejemben rengeteg minden kavarog, csak legyen energiám és időm időben elkészíteni mindent.

Most el kell, hogy búcsúzzam. További jó munkát kívánok és várom újabb, szívet-lelket melegítő kutatási eredményeit, híreit valamint előadásainak visszhangjait stb.

Szeretettel köszöntöm:

Melinda